

Mattias Edvardsson

SKORO OBYČAJNÁ RODINA

*Za akých okolností je prípustné zobrať
spravodlivosť do vlastných rúk?*

IKAR

Mattias Edvardsson

SKORO
OBYČAJNÁ
RODINA

Preložila Anna Chelemendiková

IKAR

Mattias Edvardsson
EN HELT VANLIG FAMILJ

Copyright © Mattias Edvardsson 2018
Translation © 2019 by Anna Chelemendiková
Jacket design © 2019 by Kateřina Stárková
Slovak edition © 2019 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-551-6688-9

PREDSLOV

Sedím schúlený v rohu a reagujem na každý pohyb, ktorý vnímam kútikom oka. Pri každom zvuku sa strhnem. Sekundy sa spomalili a čas takmer zastal. Pokiaľ viem, sedím tu päť minút. Alebo hodinu.

Lundský súd sa nachádza v centre mesta, krížom cez cestu od polície, čo by kameňom dohodil od stanice. Každý obyvateľ Lundu okolo súdu pravidelne prechádza, no väčšina z nich nikdy vo svojom živote nevkróčí dovnútra. Až donedávna to platilo aj pre mňa.

Teraz sedím na lavičke pred pojednávacou miestnosťou číslo dva a na monitore predo mnou je napísané, že prebieha hlavné súdne konanie o vražde.

Moja žena je tam, za dverami. Tak blízko, a predsa tak ďaleko. Predtým, ako sme vstúpili do budovy súdu a prešli detektorom kovov, zastavili sme sa vonku na schodisku a objali sme sa. Moja žena mi stlačila ruky tak silno, až ma striaslo, a povedala, že už to od nás nezávisí, rozhodnutie je v rukách iných.

Obaja vieme, že to nie je tak celkom pravda.

Keď zapraská reproduktor, zrazu mi príde nevoľno. Počujem svoje meno. Som na rade. Keď vstávam z lavičky a strážnik mi otvára dvere, poobzerám sa. Bezmyšlienkovito prikyvuje. Na prejavy pocitov tu nie je priestor.

Pojednávacia miestnosť číslo dva je väčšia, než som oča-

kával. Moja žena sedí natlačená v hľadisku s divákmi. Vyzerá unavene, strhane. Na lícach má stopy po slzách.

V nasledujúcom okamihu zbadám svoju dcéru.

Je bledá a chudšia, než si ju pamätám, vlasy jej visia v mastných pramienkoch a pozerá sa na mňa prázdny pohľadom. Spotrebujem všetku svoju energiu, aby som sa ovládol a nevystrelil za ňou, chcem ju objat' a zašepkať jej, že ocko je tu a že ju nepustí, kým sa toto všetko neskončí.

Predseda senátu ma privíta a hneď na mňa urobí dobrý dojem. Pôsobí ako energická osoba a zároveň tak akosi empaticky. Zdá sa, že je aj súcitný, aj autoritatívny. Nemyslím si, že prísediaci budú proti jeho rozhodnutiu protestovať. Okrem toho viem, že je tiež otcom.

Keďže som blízky príbuzný obvinenej, nemôžem svedčiť pod prísahou. Viem, že súd musí pri mojom svedectve brať na vedomie skutočnosť, že obžalovaná je moja dcéra. Ale tiež viem, že moja osoba, a v neposlednom rade aj moja profesia, je zárukou toho, že súd bude moje svedectvo považovať za dôveryhodné.

Predseda dáva slovo advokátovi. Zhlboka sa nadychujem. To, čo teraz poviem, ovplyvní veľa životov na mnoho blížiacich sa rokov. Moje slová môžu zmeniť všetko.

Ešte stále som sa nerozhodol, čo poviem.

OTEC

.....

*Priestupkom pier sa lapí do osídla zlý,
ale spravodlivý sa dostáva z tiesne.
Z plodov úst sa muž nasýti dobrým, a to,
čo robia ruky človeka, sa mu vráti späť.*

Kniha prísloví 12, 13 - 14

1

Boli sme celkom obyčajná rodina. Mali sme zaujímavé, dobre platené zamestnania, veľa kamarátov a voľný čas sme trávili aktívnym športovaním aj kultúrou. V piatok sme zvyčajne večerali jedlo z donášky pred telkou a pozerávali Superstar. Väčšinou sme zaspali na gauči skôr, než sa skončilo hlasovanie. V sobotu sme sa naobedovali v meste alebo v nejakom nákupnom centre. Sledovali sme hádzanú alebo sme chodievali do kina, stretávali sme sa dobrými kamarátmi pri fľaške vína. V noci sme zaspávali v tesnej blízkosti. Nedele sme trávili v lese alebo v múzeu, dlhými telefonátmi s našimi rodičmi alebo si každý čítal svoj román doma na gauči. Nedeľné večery sme často ukončovali sediac v posteli s papiermi, so zakladačmi a s počítačmi, aby sme sa pripravili na nasledujúci pracovný týždeň. Každý pondelok večer chodievala moja žena na jogu a ja som každý štvrtok hrával florbal. Mali sme hypotéku, ktorú sme poctivo splácali, triedili sme odpadky, pri šoférovaní sme používali smerovky, neprekračovali sme rýchlosť a knihy sme do knižnice vždy vracali včas.

Tento rok sme boli na neskorej dovolenke, od začiatku júla do polovice augusta. Po niekoľkých pekných letných prázdninách v Taliansku sme naše zahraničné cesty odložili na zimu a namiesto toho sme sa rozhodli, že v lete budeme oddychovať doma a podnikáť malé výlety po pobreží, navšte-

vovať našich príbuzných a priateľov. Okrem toho sme si prenajali chalupu na Oruste.

Stella pracovala v H&M takmer celé leto. Šetrila si peniaze na dlhé putovanie po Ázii, kam sa chystala vycestovať túto zimu. Stále dúfam, že na tú cestu pôjde.

Dalo by sa povedať, že s Ulrikou sme toto leto znovu objavovali jeden druhého. Znie to ako klišé, takmer smiešne, veď človek si hovorí, že nie je možné, aby sa po dvadsiatic rokoch manželstva znovu zamiloval do svojej ženy. Ako keby roky strávené s dieťaťom v byte boli len akousi zátvorkou v príbehu našej lásky a celý čas sme čakali na toto obdobie. Aspoň tak som to cítil.

Deti sú práca na plný úväzok. Keď sú ešte bábätká, čakáte, kým budú samostatné, bojíte sa, že sa udusia alebo sa postavia na hlavu, potom nasleduje predškolský vek a robíte si starosti, že nie sú nablízku, že by mohli spadnúť z hojdačky alebo nezvládnuť ďalšiu kontrolu u pediatra. Potom sa začína škola a máte obavy, že to nezvládnu alebo si nenájdu priateľov, prichádzajú domáce úlohy a hodiny jazdy na koni, hádzaná a pyžamové párty. Pokračujú na strednej škole a tam je ešte viac kamarátov, večierkov a konfliktov, rozhovorov s výchovnými poradcami a cestovania taxíkmi. Bojíte sa, že stretnú ožranov a feťákov, že skončia v zlej spoločnosti, a puberta vašich detí uplynie ako telenovela, rýchlosťou stodeväťdesiat kilometrov za hodinu. Odrazu pred vami stojí dospelé dieťa a vy si myslíte, že starostiam je koniec.

Toto leto sa nám podarilo užiť si aspoň zopár dlhých okamihov bez obáv o Stellu. Naša rodina nikdy nebola taká harmonická. Potom sa všetko zmenilo.

Jeden piatok na konci leta dovriesila Stella devätnásť rokov a ja som rezervoval stôl v našej obľúbenej reštaurácii. Taliansko a talianska kuchyňa nám vždy boli veľmi blízke a v západnej štvrti sa nachádza malá sídlisková reštaurácia,

kde robia výborné cestoviny a pizzu. Tešil som sa na pokojný a pohodový večer s rodinou.

„*Una tavola per tre*,“ povedal som servírke s očami ako srnka a píršingom v nose. „Adam Sandell. Rezervoval som si stôl na ôsmu.“

Bojazlivo sa obzrela.

„Okamih,“ povedala a zmizla v preplnenej reštaurácii.

Ulrika a Stella sa obrátili ku mne, kým sa čašníčka rozprávala so svojimi kolegami, gestikulovala a robila grimasy.

Vysvitlo, že osoba, ktorá prijímala moju rezerváciu, ju v kalendári zapísala na štvrtok.

„Omylom sme si vás poznačili na včera,“ ospravedlňovala sa čašníčka a poškrabala sa na krku perom. „Ale vyriešime to. Dajte nám päť minút.“

Iná skupinka ľudí sa postavila, zatiaľ čo zamestnanci vliekli do lokálu ďalší stôl. Ulrika, Stella a ja sme stáli v plnej reštaurácii a snažili sme sa predstierať, že si nevšímame mrzuté pohľady, ktoré na nás smerovali zo všetkých kútov miestnosti. Už-už som im chcel niečo povedať, vysvetliť im, že chybu sme v skutočnosti neurobili my, ale personál.

Keď bol náš stôl konečne nachystaný, rýchlo som sa schoval za menu.

„Prepáčte, prepáčte,“ habkal sivovlasý muž, zrejme vedúci reštaurácie. „Samozrejme, vynahradíme vám to. Dovoľte, aby som vám po večeri ponúkol dezert na účet podniku.“

„To je v poriadku,“ uisťoval som ho. „Všetci sme len ľudia.“

Čašníčka naškrabala na papier našu objednávku.

„Pohárik červeného?“ opýtala sa Stella.

Spýtavo sa na mňa pozrela a ja som sa obrátil na Ulriku.

„Je to špeciálny deň,“ povedala moja žena.

Kývol som teda na čašníčku.

„Pohár červeného vína pre oslávenkyňu.“

Keď sme dojedli, Ulrika podala Stelle obálku s motívom Josefa Franka.

„Pohľadnica?“

Potmehúdsky som sa usmial, spomenul si na náš nápad. Všetci traja sme vyšli z reštaurácie a zamierili za roh. Popoludní som tam zaparkoval jej darček.

„Ale, oči, veď som ti povedala... Je to príliš drahé!“

Priložila si ruky k lícam a pozerala s otvorenými ústami. Bola to ružová Vespa Piaggio. Pred pár týždňami sme si ju pozerali na internete a, samozrejme, že bola drahá, ale nakoniec sa mi podarilo presvedčiť Ulriku, aby sme ju kúpili.

Stella zavrtila hlavou a povzdychla si.

„Prečo ma nepočúvaš, ocko?“

Natiahol som ruku a usmial sa.

„Stačí mi aj obyčajné *ďakujem*.“

Vedel som, že Stella by dala prednosť hotovosti, ale darovať peniaze sa mi zdalo trápne. Vespou sa rýchlo a ľahko dostane do mesta, do práce alebo na návštevu ku kamarátom. V Taliansku tínedžeri bežne jazdia na Vespách.

Stella nás objala, a skôr než sme sa vrátili do reštaurácie, niekoľkokrát poďakovala, no aj tak som cítil akési sklamanie.

Čašníčka priniesla naše kompenzačné tiramisu a všetci traja sme skonštatovali, že už sa do nás nevojde ani len omrvinka. No potom sme aj tak všetko dojedli.

Ku káve som si dal limoncello.

„Už musím ísť,“ ozvala sa zrazu Stella a začala sa mrviť.

„Tak skoro?“

Pozrel som sa na hodinky. Pol desiatej.

Stella stisla pery a ďalej sa pohojďovala na stoličke.

„Ešte chvíľu ostanem,“ dodala zmierlivo. „Takých desať minút.“

„Dnes máš narodeniny,“ naliehal som. „Ráno predsa neotvárate obchod pred desiatou, nie?“

Stella sa zatvárila mrzuto.

„Zajtra nepracujem.“

Nepracuje? Robila každú sobotu. Tak sa dostala do H&M. Sobotná práca, ktorá prerástla do letnej brigády a nadčasov.

„Celé popoludnie ma bolela hlava,“ povedala náhle. „Migréna.“

„Takže si si vzala voľno?“

Stella prikývla. Nebol to vraj žiadny problém, vysvetlila mi. Má tam kolegyňu, ktorá ju s radosťou zastúpila.

„Takto sme ňa nevychovali,“ protestoval som, keď Stella vstala a vzala si bundu z operadla stoličky.

„Adam,“ zahriakla ma Ulrika.

„Ale prečo sa tak ponáhľaš?“

Stella pokrčila plecami.

„Stretávam sa s Aminou.“

Prikývol som a potlačil svoju nespokojnosť. Tak sa predsa devätnásťroční správajú.

Stella dlho a srdečne objala Ulriku. Ja som sa ledva stihol spolovice postaviť zo stoličky, keď okolo mňa ovinula ramedná, naše objatie bolo ťarbavé a strnulé.

„A čo Vespa?“ opýtal som sa.

Stella sa pozrela na Ulriku.

„Odvezieme ti ju domov,“ prisľúbila moja žena.

Keď Stella zmizla vo dverách, Ulrika si pomaly utrela ústa servítkou a usmiala sa na mňa. „Devätnásť rokov,“ skonštatovala. „Ako rýchlo to letí.“

Keď sme sa v ten večer vrátili domov, obaja sme sa cítili vyčerpani. Každý sme sa usadili vo svojom rohu gauča a čítali si, kým v pozadí spieval Cohen.

„Stále si myslím, že by to mohla oceniť trochu viac,“ ozval som sa. „Hlavne ak beriem do úvahy ten incident s autom.“

Incident s autom, to už bol v našej rodine pojem.

Ulrika nezaujato zahmkala, ani nezdvihla pohľad od knihy. Za oknom fúkal vietor tak, že steny vydávali vřzgový zvuk. Leto ešte vzdychalo a lapalo po dychu, august bol na

konci so silami, ale mne to nevadilo. Jeseň sa vždy mi páčila, ten pocit nového začiatku, ako keď sa človek zamiluje.

Keď som po chvíli odložil svoj román, Ulrika už spala. Opatrne som jej nadvihol hlavu a podložil pod ňu vankúš. Nepokojne sa v spánku pohla a na chvíľu som uvažoval, že ju zobudím, ale namiesto toho som sa vrátil k čítaniu. Netrvalo dlho, kým sa písmenká ponorili do hmly a moje myšlienky uleteli niekam inam. Zaspal som s veľkou ťažobou na hrudi, trápila ma priepasť, ktorá sa vytvorila medzi mnou a Stellou, medzi tým, čím sme boli kedysi a čím sme sa stali, medzi predstavami, ktoré som o nás mal, a súčasnosťou.

Keď som sa prebudil, Stella stála uprostred miestnosti. Prestupovala z nohy na nohu, zatiaľ čo cez okno jemne presvitl mesačný svit a dopadal na jej hlavu a plecيا.

Ulrika sa prebrala tiež a pretrela si oči. Po chvíli sa miestnosť naplnila povzdychmi a zíváním.

Posadil som sa.

„Čo sa stalo?“

Stella zavrtela hlavou, po líkach jej stekali veľké mokré slzy. Ulrika ju objala, a keď si moje oči nakoniec zvykli na tmu, všimol som si, že Stella sa trasie.

„Nič sa nestalo.“

Nato odišla so svojou mamou a ja som ostal sedieť v izbe s nepríjemným pocitom prázdnoty.

2

Boli sme celkom obyčajná rodina a potom sa všetko zmenilo.

Trvá dlhý čas, kým si vybudujete život, ale stačí krátky okamih, aby sa vám zrútil. Uplynie veľa rokov, desaťročí, možno celý život, kým sa stanete tým, kým naozaj ste. Cesty sú takmer vždy kľukaté, myslím si, že existuje dôvod, prečo to tak je, že život je postavený na *pokuse a omyle*. Práve naše skúšky nás tvarujú a menia.

Ťažko som chápal význam toho, čo sa stalo našej rodine počas nastávajúcej jesene. Viem, že všetkému sa nedá porozumieť, že aj toto má vyšší význam, ale v udalostiach posledných týždňov ešte stále nevidím zmysel. Nedokážem to vysvetliť, ani sebe, ani nikomu inému.

Možno sú na tom podobne všetci ľudia, ale ja si predstavujem, že ako kňaz som častejšie než ostatní konfrontovaný s vlastným pohľadom na svet. Ľudia vo všeobecnosti radi spochybňujú môj pohľad na život. Zaujímajú sa, či skutočne verím v Adama a Evu a v nepoškvrnené počatie, v to, že Ježiš kráčal po vode a kriesil mŕtvych.

Na začiatku svojho kresťanského života som sa zriedkakedy obhajoval a spochybňoval svetonázor svojho spoludiskutujúceho. Niekedy som tvrdil, že veda je len náboženstvo ako mnoho iných. A, samozrejme, prebúdzalo sa vo mne veľa pochybností, sem-tam som o svojom presvedčení zapochyboval. V súčasnosti som však o svojej pravde presvedče-

ný. Dostal som Božie požehnanie a nechal jeho tvár, aby na mňa svietila. Boh je láska. Boh je túžba a nádej. Boh je moje útočisko a tešiteľ.

Často hovorievam, že som veriaci, nie vediaci. Keď si myslíte, že niečo viete, mali by ste sa vyfahať za uši. Život vnímam ako neustály proces učenia sa.

Rovnako ako väčšina ľudí, považujem sa za dobrého človeka. Znie to, samozrejme, trúfalo, ak nie márnomyseľne až namyslene, no tak to nemyslím. Som človek s množstvom nedostatkov, človek, ktorý sa dopustil nespočetných chýb a omylov. Veľmi dobre si to uvedomujem a aj si to priznávam. Chcem však zdôrazniť, že zakaždým som konal s dobrými úmyslami prameniacimi z lásky a starostlivosti. Vždy som chcel robiť správnu vec.

Týždeň, ktorý nasledoval po Stellingových devätnástych narodeninách, sa od ostatných výrazne nelíšil. V sobotu sme s Ulrikou išli na bicykli navštíviť našich dobrých priateľov v Gunnesbo. Opatrne som sa opýtal na udalosti v noci, ale Ulrika ma ubezpečila, že Stelle sa nestalo nič hrozné, vraj to bol problém s akýmsi chlapcom, niečo, čo pravidelne trápi devätnásťročné dievčatá. Nemal som si robiť starosti.

V nedeľu som telefonoval so svojimi rodičmi. Keď prišla reč na Stellu, povedal som, že teraz býva zriedkavo doma, na čo mi moja mama pripomenula moje tínedžerské roky. Je naozaj ľahké stratiť perspektívu.

V pondelok som mal ráno pohreb a poobede krst. V mojej zvláštnej práci si život a smrť stále podávajú ruky. Večer išla Ulrika na jogu a Stella sa zavrela vo svojej izbe.

V stredu som robil krásnu svadbu, sobášil som starší pár z nášho zboru, ktorý sa spoznal pri trúchlení nad svojimi bývalými partnermi. Bola to chvíľa, ktorá ma zahriala pri srdci.

Vo štvrtok som si trochu zranil nohu pri hádzanej. Mój starý kamarát z hádzanej Anders, teraz hasič a otec štyroch

chlapcov, mi nechtiac stúpil na nohu počas útoku na krátku vzdialenosť. Napriek tomu sa mi podarilo úspešne dokončiť prihrávku.

Keď som v piatok ráno bicykloval do práce, cítil som únavu. Poobede som pochoval štyridsaťdvaročného muža. Rakovina, samozrejme. Na smrť ľudí mladších ako ja si nikdy nezvyknem. Jeho dcéra napísala rozlúčkovú báseň, ale plač jej zabránil prečítať ju. Stále som pri tom myslel na Stellu.

V piatok večer po dlhom týždni som bol nezvyčajne hladný. Stál som v okne a sledoval, ako koniec augusta klesá za horizont. Do dverí už pomaly vstupovala vážnosť jesene. Posledný dym z grilovačiek mizol vo zvlnených stĺpikoch, stúpajúc ponad strechy, a na záhradnom nábytku už chýbali vankúšiky.

Konečne som si zložil kňazský kolár. Dľaňou som si utrel prepotený krk. Keď som sa oprel o okenný parapet, strčil som do rodinnej fotografie, až spadla na zem.

Cez sklo sa tiahla prasklina, no napriek tomu som fotografiu postavil naspäť. Na fotke, minimálne desaťročnej, som mal zdravú farbu pleti a v mojom pohľade bolo niečo hravé. Spomínam si, že tesne predtým, ako fotograf stlačil spúšť, sme sa zasmiali. Ulrika sa smeje s otvorenými ústami a pred nami stojí Stella s ružovými líčkami, vlasmi zapletenými do vrkočov a s Mickeym Mousom na svetříku. Chvíľu som ešte postál pri okne a pozeral sa na fotku, cítiac v hrdle trpkosť spomienok. Po sprche som pripravil bravčový guláš s chorizom. Ulrika si kúpila nové náušnice, malé strieborné pierka, k jedlu sme si dopriali fľašu juhoafrického vína a večer sme ukončili slanými tyčinkami a partičkou *Trivial Pursuit* na gauči.

„Vieš, kde je Stella?“ spýtal som sa, kým som sa vyzliekal v spálni. Ulrika sa už uvelebila pod prikrývkou.

„Mala sa stretnúť s Aminou. Nie je isté, že bude nocovať doma.“

Poslednú vetu vyslovila akoby nič, hoci dobre vedela, čo si myslím o skutočnosti, že naša dcéra *možno* bude nocovať doma.

Pozrel som sa na hodinky, bolo štvrt' na dvanásť.

„Príde vtedy, keď príde,“ povedala Ulrika.

Vyvalil som na ňu oči. Niekedy si myslím, že ma chce svojimi slovami provokovať.

„Pošlem jej esemesku,“ odvetil som.

A tak som napísal Stelle a spýtal som sa, či bude spať doma. Samozrejme, nedostal som odpoveď.

S ťažkým povzdychom som si ľahol do postele. Ulrika sa okamžite pritisla ku mne a položila ruku na moje stehno. Bozkávala ma na krku, zatiaľ čo ja som sa díval na strop.

Viem, že by som sa o ňu nemal báť. V mladosti som nikdy nebol neurotický typ. Úzkosť sa prikradla, keď sa nám narodilo dieťa, a mal som dojem, že je každým rokom väčšia.

Ak máte devätnásťročnú dcéru, sú len dve možnosti: buď ste stále nervózne, alebo sa snažíte obmedziť všetky riziká, ktorým sa podľa vás rada vystavuje. Ide o čistý pud sebazáchovy.

Ulrika čoskoro zaspala na mojom ramene. Jej teplý dych som cítil na líci ako mäkké vlny. Z času na čas sa mykla, rýchle trhané pohyby, no čoskoro sa znovu ponorila do spánku.

Skutočne som sa pokúšal zaspáť, no moju hlavu okupovali myšlienky. Únava prešla do stavu manicky nabudeného mozgu. Myslel som na všetky svoje sny, ktoré som mal za tie roky. Mnohé sa zmenili, iné som si ešte stále chcel splniť. A potom som premýšľal nad Stelinými snami, až som napokon s trpkosťou skonštatoval, že som nevedel, čo moja dcéra chce od života. Ona sama tvrdošijne tvrdila, že to netuší. Žiadne plány, žiadna štruktúra. To sa na mňa vôbec nepodobá. Keď som chodil na gymnázium, mal som veľmi jasnú predstavu, ako sa môj život bude formovať.

Viem, že Stellu nemôžem ovplyvniť. Má devätnásť rokov a robí vlastné rozhodnutia. Ulrika kedysi povedala, že láska znamená pustiť toho, koho ľúbime, a nechať ho letieť, ale často sa zdá, že Stella stále iba sedí a máva krídlami, no nezdvihne sa. Predstavoval som si to inak.

Bol som veľmi unavený, no nemohol som spať. Prevrátil som sa na bok a skontroloval som telefón. Čakala ma odpoveď od Stelly.

Už idem domov.

Bolo päť minút pred druhou, keď som začul kľúč v zámke. Ulrika sa presunula na kraj svojej časti lôžka a odvrátila sa odo mňa. Na prízemí Stella chodila dookola, v kúpeľni tiekla voda, rýchle kroky v práčovni a opäť šplachot vody. Trvalo to celú večnosť.

Nakoniec som začul jej kroky na schodoch. Ulrika sa mykla v posteli. Predklonil som sa a pozrel sa na ňu, no zdalo sa mi, že spí.

Zmocnili sa ma zmiešané pocity. Na jednej strane ma zlostilo, že Stella ma nechala čakať tak dlho, na druhej strane mi odľahlo, že sa konečne vrátila domov.

Vstal som z postele a otvoril dvere spálne práve v tom istom okamihu, keď Stella prešla tesne vedľa mňa iba v spodnej bielizni, s vlasmi ako mokrý večeň. Jej chrbtica bola len svetlá čiara v polotme, keď otvorila dvere do svojej izby.

„Stella?“ zašepkal som.

Neodpovedala, len rýchlo vošla dovnútra a ticho zavrela za sebou.

„Dobrá noc,“ počul som z druhej strany dverí.

„Pekné sny,“ zašepkal som.

Moje dievčatko bolo doma.

3

V sobotu ráno som sa zobudil neskoro. Ulrika sedela v župane pri stole v kuchyni, raňajkovala a počúvala podcast.

„Dobré ráno!“

Slúchadlá si ovinula okolo krku.

Napriek tomu, že som spal dlhšie ako zvyčajne, stále som sa cítil neprebudený a ospalý a nechtiac som si kávou ošpliechal ranné noviny.

„Kde je Stella?“

„V práci,“ pokojne odvetila Ulrika. „Už bola preč, keď som sa zobudila.“

Pokúsil som sa utrieť noviny handrou na riad.

„Zrejme je riadne rozbitá. Bola vonku polovicu noci.“

Ulrika sa na mňa pozrela a usmiala sa.

„Ani ty nevyzeráš veľmi čulo.“

Čo tým chcela povedať? Vedela, že nedokážem spať, keď Stella nie je doma.

Boli sme pozvaní na neskorý obed k Dinovi a Alexandre na Trollebergsvägen. Neskorý obed znamenal alkoholické nápoje, a preto sme išli do mesta na bicykloch. V blízkosti bowlingového centra som uvidel policajné auto a o päťdesiat metrov ďalej, na kruhovom objazde vedľa školy Polhem, stáli dve ďalšie. Jedno s blikajúcim svetlom. Po ulici Rådmansgatan kráčali rýchlym tempom traja policajti.

„Ktovie, čo sa tam stalo,“ povedal som Ulrike.